

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/93/2020
Identifikačné číslo spisu: 1113209366
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1113209366.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Ingrid Kovalčuková, so sídlom Štúrova 33, Košice 040 01, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu CK FENÍCIA s.r.o., so sídlom Mlynská 27, Košice 040 01, IČO: 36 698 598, zastúpenej advokátkou Mgr. Jankou Krakovskou, so sídlom Tomášikova 35, Košice 040 01 proti žalovanému: GLOBTOUR GROUP a.s., so sídlom Panská 12, Bratislava 811 01, IČO: 35 894 172, zastúpenému: Právne centrum s.r.o., so sídlom Mýtna 42, Bratislava 811 05, IČO: 36 698 873, o zaplatenie 1.924,92 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27Cb/59/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. mája 2019, č. k. 4Cob/35/2018-277, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný m á n á r o k proti žalobcovi na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 30. marca 2017, č. k. 27Cb/59/2013-215 žalobu zamietol. Súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania od žalobcu v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 1.924,92 Eur s príslušenstvom, nakoľko podľa účtovných záznamov úpadcu tento dňa 20. apríla 2012 poskytol žalovanému preddavok vo výške 962,46 Eur a v rovnakej výške dňa 2. mája 2012 na leteckú dopravu na sezónu 2012. Vzhľadom na stav úpadku spoločnosti CK FENÍCIA s.r.o., nedošlo v roku 2012 k realizácii leteckej dopravy, preto žalobca listom zo dňa 8. októbra 2012 vyzval žalovaného na vrátenie prijatých preddavkov. Žalovaný v spore namietal, že v konkurze úpadcu si uplatnil prihláškou zo dňa 5. novembra 2012 svoju pohľadávku vo výške 1.924,92 Eur voči úpadcovi, ktorá mala vzniknúť z titulu zmluvnej pokuty zo Zmluvy o garantovanom zabezpečení charterovej leteckej dopravy č. 06/2012 a to z

dôvodu, že úpadca nezaplatil zálohové faktúry riadne a včas. Žalobca pohľadávku prihlásenú konkurznou prihláškou v celom rozsahu poprel z dôvodu, že úpadca takýto záväzok voči žalovanému ku dňu vyhlásenia konkurzu vo svojom účtovníctve nevedol. Žalovaný podal v postavení žalobcu proti úpadcovi ako žalovanému žalobu o určenie pravosti pohľadávky v sume 1.924,92 Eur, v ktorej bol v konaní sp. zn. 26Cbi/17/2012 vedenom na Okresnom súde Košice I v celom rozsahu úspešný. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom sp. zn. 2CoKR/6/2014 a Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4Obdo/68/2014 dovolanie odmietol. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 317/2015 vyslovil, že rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoKR/6/2014 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/68/2014 bolo porušené právo žalobcu a zrušil uvedené rozhodnutia.

3. Súd prvej inštancie ako predbežnú otázku v spore riešil platnosť zmluvy č. 06/2012. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/182/1999, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „samotná skutočnosť, že ručiteľská listina je za ručiteľa nečitateľne podpísaná bez uvedenia mien a funkcií podpisujúcich, čo nezodpovedá zapísanému spôsobu v obchodnom registri, podľa ktorého sa podpisovanie vykoná tak, že k vytlačenému alebo napísanému názvu spoločnosti a funkcie v spoločnosti podpisujúci pripoja svoj podpis, bez ďalšieho nespôsobuje neplatnosť ručiteľskej listiny. Pokiaľ zo záhlavia ručiteľskej listiny je zrejmé, kto je ručiteľom, mená a funkcie konajúcich za ručiteľa, pravosť podpisov, ktorých ručiteľ v konaní nespochybnil, niet pochyb o tom, ktoré osoby za vytlačeným názvom spoločnosti ručiteľskú listinu podpísali a v akej funkcii.“ Súd prvej inštancie mal za to, že uvedené atribúty pre platnosť predloženej zmluvy č. 06/2012 boli naplnené. Na zmluve boli uvedené podpisy zástupcov strán zmluvy s pripojeným odtlačkom pečiatky strán zmluvy. Súčasne strany zmluvy boli špecifikované v záhlaví predloženej zmluvy č. 06/2012 názvom, sídlom, identifikačným číslom organizácie a bankovými údajmi s označením osôb, ktoré za tieto strany zmluvu podpísali. Neuvedenie funkcie pri podpise, resp. v záhlaví, nemohlo spôsobiť neplatnosť zmluvy č. 06/2012, nakoľko funkcia podpisujúcich zástupcov zmluvy vyplývala a bola dostupne zistiteľná z verejného registra. Predložená zmluva č. 06/2012 bola podpísaná J.. W. X., pričom z Obchodného registra vyplývalo, že bol podpredsedom predstavenstva žalovaného od 12.12.2004, pričom pokiaľ išlo o konanie v mene spoločnosti žalovaného, z Obchodného registra vyplývalo, že konať a podpisovať v mene spoločnosti vo všetkých veciach bol oprávnený predseda predstavenstva a podpredseda predstavenstva vždy samostatne alebo predseda predstavenstva alebo podpredseda predstavenstva vždy spoločne s členom predstavenstva, z čoho vplývalo, že zmluva bola zo strany žalovaného podpísaná oprávnenou osobou. Výklad spočívajúci v príliš striktnom a formalistickom posudzovaní platnosti právnych úkonov vo vzťahu k uvádzaniu funkcií podpisujúcich osôb by bol v rozpore s materiálnou ochranou zákonnosti a spravodlivou ochranou práv a oprávnených záujmov strán konania. Z tohto dôvodu bolo možné uznať podpis právnickej osoby za pravý, keď názov právnickej osoby bol uvedený v záhlaví listiny s doplnujúcimi údajmi o sídle, identifikačnom čísle, bankovom spojení a podobne spolu s údajom o subjekte, ktorý za právnickú osobu koná. Pravosť podpisu nebola zo strany žalobcu namietaná a nenavrhol za tým účelom znalecké dokazovanie. K tvrdeniu žalobcu, že v konaní sp. zn. 2CoKR/6/2014 mal Krajský súd v Košiciach dospieť k záveru, že zmluva č. 06/2012 bola absolútne neplatným právnym úkonom, súd prvej inštancie uviedol, že tak ako Krajský súd v Košiciach, ani Najvyšší súd SR a ani Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach nevyslovili neplatnosť predmetnej zmluvy.

4. Pokiaľ išlo o ďalšie skutočnosti, súd prvej inštancie nemal za preukázané, z akého právneho titulu sa žalobca domáhal ním uhradených zálohových platieb. Žalobca uviedol, že vzhľadom na stav jeho úpadku nedošlo v sezóne 2012 k realizácii leteckej dopravy úpadcom, na ktoré žalovanému poskytol zálohové platby. Nebolo chybou žalovaného, že úpadca nerealizoval leteckú dopravu, či už z dôvodu úpadku alebo z iných dôvodov, tak ako nebolo vinou a zodpovednosťou žalovaného, ak si úpadca nesplnil svoj zmluvný záväzok odobratia dohodnutého počtu sedačiek v týchto letoch. Neobstál ani argument ohľadom úpadku z pohľadu, že konkurz bol vyhlásený až dňom 25.9.2012, pričom letecká doprava mala byť zabezpečená v čase pred vyhlásením konkurzu, úpadok žalobcu v tomto čase nebol v spore preukázaný. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie konštatoval platnosť zmluvy, nebolo možné požadovať zaplatenie žalovanej sumy z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na čl. 3 bod 6 prílohy č. 1 zmluvy č. 06/2012, v zmysle ktorej boli prvá a druhá zálohová platba považované za nevratné garancie žalovaného pre prípad porušenia zmluvných povinností. Súd

ďalej konštatoval porušenie zmluvných podmienok zo strany úpadcu, keď nezaplatil zálohové faktúry v zmysle zmluvy č. 06/2012 riadne a včas, čo nerozporoval ani žalobca. Navyše podľa čl. 3 bod 15 prílohy č. 1 k zmluve č. 06/12 mal žalovaný právo požadovať zmluvnú pokutu vo výške týchto dvoch zálohových platieb. Pokiaľ išlo o žalovaným tvrdenú vzájomnú pohľadávku, ktorú mal započítať voči pohľadávke žalobcu, súd prvej inštancie sa jej existenciou/neexistenciou osobitne nezaoberal, nakoľko mal dostatočne preukázané, že nárok žalobcu nebol dôvodný. Súčasne aj s poukazom na konanie o určenie popretej pohľadávky na Okresnom súde Košice I, ktoré nebolo právoplatne skončené, bolo vecou tohto súdu, aby rozhodol o tom, či bolo možné popretú pohľadávku žalovaného určiť za nespornú. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu 100 %.

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 23. mája 2019, sp. zn. 4Cob/35/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému proti žalobcovi priznal právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok bolo potrebné potvrdiť ako vecne správny. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazovalo známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentoval žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. V odvolaní uvedené argumenty neboli spôsobilé prívodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

6. Odvolací súd sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, keď v prvom rade riešil platnosť Zmluvy o garantovanom zabezpečení charterovej leteckej dopravy č. 06/2012. Súčasne správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/182/1999. Poukázal na to, že v Obchodnom registri bol ako štatutárny orgán uvedený J. W. X. - podpredseda predstavenstva, ktorý bol v záhlaví zmluvy č. 06/2012 uvedený ako zástupca zabezpečovateľa, ktorú skutočnosť bolo možné preveriť z verejného registra. Na uvedenej zmluve boli podpisy s pripojeným odtlačkom pečiatky zmluvných strán spolu so špecifikáciou strany uvedením názvu, sídla, IČO, bankovými údajmi a označením osôb, ktoré zmluvu podpísali. Námietky žalobcu týkajúce sa neuvedenia funkcie pri podpise osoby konajúcej za žalovaného považoval odvolací súd za nedôvodné. K tvrdeniam žalobcu, že Krajský súd v Košiciach v konaní sp. zn. 2CoKR/6/2014 zistil absolútnu neplatnosť zmluvy č. 06/2012 uviedol, že takéto tvrdenie nemalo právny podklad. Odvolací súd odkázal na argumentáciu súdu prvej inštancie uvedenú v bodoch 40. až 43. rozhodnutia. Odvolací súd ďalej súhlasil so záverom konajúceho súdu, ktorý konštatoval, že nemal preukázané, z akého právneho titulu sa žalobca domáhal vydania ním uhradených zálohových platieb. Zdôraznil, že nebolo vinou žalovaného, že úpadca nesplnil svoj záväzok odobratia dohodnutého počtu sedačiek v letoch. Súčasne odvolací súd s poukazom na čl. 3 bod 6 prílohy č. 1 k zmluve č. 06/2012 uviedol, že v spore bolo preukázané porušenie zmluvných povinností zo strany žalobcu, a to neodobratím dohodnutého počtu sedačiek a jednak nezaplatením zálohových faktúr včas, v dôsledku čoho dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že nebola preukázaná dôvodnosť nároku uplatneného žalobou. Vzhľadom na platnosť zmluvy nebolo možné priznať žalobcovi žalovanú sumu z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a taktiež z dôvodu, že argument žalobcu ohľadom úpadku neobstál, keďže letecká doprava mala byť zabezpečená pred vyhlásením konkurzu.

7. Odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil jeho návrh na vykonanie dokazovania účtovnými dokladmi žalovaného. Poukázal na ustanovenie § 185 ods. 1 písm. c) C. s. p. a zdôraznil, že závisí od úvahy súdu, ktorý z navrhovaných dôkazov vykoná. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 27Cb/59/2013-179 zamietol návrh žalobcu na zabezpečenie dôkazu, pričom súčasne v bode 45. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že mal v spore dostatočne preukázané, že nárok žalobcu nebol dôvodný. Žalobca postavil svoju argumentáciu ohľadom nemožnosti zániku záväzku žalovaného na základe vzájomného započítania pohľadávok medzi stranami sporu a spornosti pohľadávky žalovaného voči žalobcovi vzniknutej z titulu zmluvnej pokuty. Uvedenú argumentáciu považoval odvolací súd za irelevantnú, nakoľko uvedené skutočnosti neboli v spore podstatnými pre rozhodnutie vo veci. Keďže konajúci súd dospel k záveru, že nebola preukázaná dôvodnosť nároku žalobcu uplatneného žalobou, nebol dôvod osobitne sa zaoberať vzájomnou pohľadávkou, ktorú mal žalovaný započítať voči pohľadávke žalobcu, pretože by to nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Tiež uviedol, že bolo vecou Okresného súdu Košice I, aby rozhodol o tom, či bolo možné popretú pohľadávku žalovaného určiť za nespornú. Ako nedôvodná sa odvolaciu súdu javila námietka, že o žiadnej pohľadávke žalovaného nebolo účtované ani v účtovníctve žalobcu, námietka, že si žalovaný pred vyhlásením konkurzu riadne neuplatnil proti úpadcovi právo na zmluvnú pokutu vystavením relevantného dokladu, ako i námietka, že pohľadávka žalovaného začala existovať až po vyhlásení konkurzu, v dôsledku čoho záväzok žalovaného nemohol zaniknúť okamihom vyhlásenia konkurzu. Záverom odvolací súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovaný má právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a žalobe vyhovel a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

9. Dovolateľ uviedol, že podstatnou okolnosťou v spore bolo posúdenie platnosti Zmluvy č. 06/2012, o ktorej žalobca tvrdil, že je absolútne neplatná a to najmä z dôvodu neuvedenia funkcie osoby konajúcej v mene žalovaného pri jeho podpise. Poukázal pritom na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, s ktorým sa nestotožnil. Tiež uviedol, že opakovanou previerkou Zmluvy o garantovanom zabezpečení charterovej leteckej dopravy č. 06/2012 vyšli najavo ďalšie skutočnosti, a to že zmluva 06/2012, ktorú od roku 2012 predkladal žalovaný, hovorí v prílohe č. 1 o počte garantovaného odberu sedačiek 6 a je zo dňa 5.4.2012, zmluva, ktorá sa nachádzala v účtovníctve úpadcu hovorí o počte sedačiek 25 a bola zo dňa 27.1.2012. Tvrdil, že obe zmluvy boli podpísané nečitateľným podpisom, zjavne odlišným na oboch dokumentoch. Zmluva za rok 2011, č. 05/2011, neobsahovala podpis konateľa úpadcu ani dátum, čo mohlo súvisieť s tým, že si strany vytlačili a podpísali zmluvu každá u seba. Uvedená zmluva mala dodatok, kde na prvý pohľad bol podpis zástupcu J.. W. X. zjavne odlišný od podpisu zabezpečovateľa v zmluve č. 06/2012. Uvedené skutočnosti mali podľa dovolateľa svedčiť o účelovosti vyhlásení predložených v konaní ako dôkaz. Dovolateľ uviedol, že v odvolacom konaní predložil výpis z obchodného registra spoločnosti žalovaného, z ktorého vyplývalo, že spoločnosť mala v predstavenstve viacerých X.. Z tohto dôvodu nebolo možné ani z obchodného registra jednoznačne verifikovať osobu, ktorá v skutočnosti za žalovaného konala. Tiež dovolateľ predložil listinu „Započítanie pohľadávok“ zo dňa 3.12.2012, kde pri podpise osoby konajúcej za žalovaného bol V. C. X., ktorého podpis sa zhodoval s podpisom na zmluve č. 06/2012, kde bol ale uvedený J.. W. X.. Vzhľadom na podanie zo dňa 18.5.2017 dovolateľ uviedol, že bolo nesporné, že namietal podpisy konajúcej osoby za žalovaného. Dovolateľ tvrdil, že na jeho zásadné argumenty odvolací súd v odôvodnení rozsudku nereflektoval, naopak uviedol, že pravosť podpisov nebola namietaná. Dovolateľ sa nestotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že okolnosť, že chýba funkcia bola nepodstatná, nakoľko bolo možné uvedenú skutočnosť zistiť z Obchodného registra. Uviedol, že Obchodný register má slúžiť na verifikovanie platného spôsobu konania za právnickú osobu, nie na odstraňovanie nedostatkov tohto konania. Trval na tom, že zmluva č. 06/2012 bola absolútne neplatná.

10. Dovolateľ ďalej tvrdil, že odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií skresľovali skutočnosť vyplývajúce z vykonaného dokazovania, keď svojvoľne stotožňovali označenie osoby konajúcej za žalovaného označenej v záhlaví zmluvy pojmom zástupca s označením funkcie. Vzhľadom na absenciu riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu mal žalobca za to, že došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p.

11. Žalovaný sa podaním zo dňa 3. októbra 2019 vyjadril k dovolaniu žalobcu a uviedol, že súdy nižších inštancií sa zaoberali všetkými námietkami žalobcu a dostatočne sa s nimi vysporiadali. Mal za to, že žalobca namietal platnosť zmluvy č. 06/2012 na základe vykonávaných dôvodov, ktoré však nemali

vplyv na platnosť právneho úkonu, nakoľko z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že zmluva vyjadrovala slobodnú, vážnu, určitú a zrozumiteľnú vôľu zmluvných strán, predmet plnenia bol možný, obchodné spoločnosti mali spôsobilosť na právne úkony, zmluva sa nepriečila zákonu a ani ho neobchádzala, zmluva síce bola v písomnej forme, avšak zákon takúto formu nevyžadoval. O platnosti zmluvy podľa žalovaného svedčala i tá skutočnosť, že strany na základe uvedenej zmluvy plnili. Aj keby súdy nižších inšancií hypoteticky pripustili možnosť, že zmluva neoznačovala funkciu osoby, táto skutočnosť by nespôsobila jej neplatnosť. Žalovaný tvrdil, že skutkové i právne závery odvolacieho súdu boli riadne odôvodnené, neboli arbitrárne. Dovolanie žalobcu považoval žalovaný za neprípustné s ohľadom na judikatúru Najvyššieho súdu SR (viď rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/186/2012, sp. zn. 5Cdo/115/2012). Záverom žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol.

12. K vyjadreniu žalovaného sa dovolateľ nevyjadril.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

14. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

16. Podľa § 440 C. s. p., dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

17. Podľa § 447 písm. c) C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

18. V predmetnej veci rozhodol súd prvej inštalcie rozsudkom tak, že žalobu žalobcu zamietol. Odvolací súd na základe odvolania žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštalcie potvrdil. Dovolaním napadnuté rozhodnutie má teda charakter rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

19. Nakoľko je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, skúmal prípustnosť dovolania podľa dovolateľom namietaného dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Dovolateľ v podanom dovolaní tvrdil, že podstatnou okolnosťou v spore bolo posúdenie platnosti zmluvy č. 06/2012, ktorú považoval za neplatnú z dôvodu formálneho nedostatku, keď pri podpise zabezpečovateľa chýbalo uvedenie funkcie. Súčasne dovolateľ uviedol nové skutočnosti, ktoré v konaní pred súdom prvej inštalcie neuviedol, a to s poukazom na zmluvu č. 05/2011, z ktorej mala vyplývať zjavná odlišnosť podpisov J. W. X., ktorou skutočnosťou v podstate namietal, že podpis na zmluve č. 06/2012 nepatrí osobe J. W. X.. Súčasne tvrdil, že tieto skutočnosti namietal v podaní zo dňa 18.5.2017, s ktorými sa však dovolací súd ako s podstatnými argumentami nezaoberal. Súčasne namietal nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

20. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p., dovolací súd konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

21. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

23. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

24. Dovolateľ namietal vecný obsah rozhodnutí súdov nižšej inštancie, spôsob, ako súdy posúdili žalobcom uplatnený nárok a jeho opodstatnenosť, resp. vyjadril svoju všeobecnú nespokojnosť s vecným posúdením nároku žalobcu. Vzhľadom na dovolateľom uvedený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p., a s poukazom na povinnosť vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 431 ods. 2 C. s. p., uvedením, v čom spočíva uvedená vada a teda nesprávny procesný postup, dovolací súd uvádza, že dovolateľ nevymedzil dovolanie uvedeným spôsobom. Z obsahu dovolania totiž nevyplývalo, akým procesným postupom súdy dovolateľovi znemožnili realizáciu jeho procesných práv.

25. S ohľadom na uvedené dovolací súd dopĺňa, že pokiaľ dovolateľ súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo 85/2010, 2Cdo 29/2011, 3Cdo 268/2012, 3Cdo 108/2016, 2Cdo 130/2011, 5Cdo 244/2011, 6Cdo 185/2011, 7Cdo 38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

26. V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok

hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku.

27. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, čo však dovolateľ nenamietal. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p., je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

28. Dovolací súd vo vecnej väzbe k predchádzajúcim bodom pripomína právne závery ústavného súdu obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014, ktoré sa síce týkalo právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne a v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu plne uplatniteľné aj po uvedenom dni. S poukázaním na naďalej použiteľné právne závery ústavného súdu vyjadrené v predmetnom rozhodnutí najvyšší súd konštatuje, že v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p.

29. K ďalšej dovolacej argumentácii týkajúcej sa právneho posúdenia zmluvy č. 06/2012 najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel dovolací súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo 62/2010, 2Cdo 97/2010, 3Cdo 53/2011, 4Cdo 68/2011, 5Cdo 44/2011, 6Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8ECdo 170/2014).

30. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

31. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

32. K tvrdeniam dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho podstatným argumentom týkajúcim sa zjavnej odlišnosti podpisov J. na zmluve č. 06/2012 a na zmluve č. 05/2011, ktorá skutočnosť mala osvedčiť neplatnosť zmluvy č. 06/2012, dovolací súd uvádza, že tieto tvrdenia dovolateľ neuviedol v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom ich uviedol až v doplnení listín k odvolaniu podaním zo dňa 18.5.2017 doručeným súdu prvej inštancie dňa 23. júna 2017, pričom lehota na podanie odvolania mu uplynula dňa 26. mája 2017, pričom z ustanovenia § 364 C. s. p., vyplýva, že rozsah, v akom sa

rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 227/2011 (publikované pod č. 50/2014), v ktorom vyslovil právnu vetu, že «dovolacie konanie má prieskumnú povahu, so zreteľom na ktorú v dovolaní nemožno uplatniť také „nové“ skutočnosti alebo dôkazy vo veci samej, ktoré pri rozhodovaní nemali možnosť vziať na zreteľ už súdy nižších stupňov». Žalobca mal v konaní pred okresným ako i odvolacím súdom vytvorenú procesnú možnosť využiť svoje právo uviesť skutočnosti, z ktorých v dovolacom konaní vyvodzuje nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií. Ak tak neurobil, nemožno vytýkať súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu, že k týmto skutočnostiam neprihliadli. Vzhľadom na uvedené preto dovolací na tieto skutkové tvrdenia žalobcu neprihliadol.

33. Záverom dovolací súd dopĺňa, že procesný postup odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy C. s. p., a umožňoval dovolateľovi (žalobcovi) zúčastniť sa na úkonoch prvoinštančného a odvolacieho súdu. Súdu prvej inštancie ako i odvolací súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnili, pričom uviedli, z ktorých skutočností vychádzali pri určení platnosti zmluvy č. 06/2012, ako i ktoré skutočnosti boli v spore preukázané a prečo nárok žalobcu nebol dôvodný, keď sa súčasne vysporiadali s predloženými dôkazmi a tvrdeniami. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožnil s právnym názorom všeobecného súdu nemohla viesť k záveru o nedostatočnom odôvodnení, arbitrárnosti alebo nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Postupom odvolacieho súdu nebolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by to malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Jedná sa o výnimočné prípady, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 Dohovoru v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalovaných. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko NS SR je aktuálne aj po 1.07.2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska. Podľa názoru dovolacieho súdu, postupom odvolacieho súdu nedošlo k dovolateľom tvrdenej vade zmatečnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., vada ktorá by zakladala porušenie práva žalovaných na spravodlivý súdny proces (a tým aj prípustnosť dovolania) tak, ako to má na mysli citované ustanovenie C. s. p.

34. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ani súdu prvej inštancie, nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie a v preskúmvanej veci tak nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. c) C. s. p. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol ako procesne neprípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

35. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (ustanovenie § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p.). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p.).

p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 C. s. p.).

36. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.